
A decorative graphic featuring two unrolled scrolls on either side of a central ornate frame. The frame contains the title text.

תורת הרי"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים וחדושים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פינמז שליט"א
לפרשת השבוע

A decorative graphic consisting of a central horizontal line with ornate flourishes at both ends, framing the text.

פרשת תזריע

פרשת תזריע

**"אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ סַפְחַת
אוֹ בְּהֶרֶת"**

התורה הקדושה היא התרופה לחלאים
רעים של האדם ולעליית האדם
במדרגות הקדושה

אנחנו רואים בפרשת השבוע ובפרשת מצורע הלכות מיוחדות ודינים לאדם שיש לו צרעת בגוף או צרעת בקיר, התורה הקדושה אומרת "אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ סַפְחַת אוֹ בְּהֶרֶת" אם כך חשבנו להקשות ולומר למה התורה הקדושה אומרת "אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ" הרי כל מילה שכתובה בתורה היא מדוקדקת ביותר ובעלת משמעות גדולה ביותר, אין דברים שסתם כתובים בתורה, אז צריך להבין למה התורה כותבת "בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ" שהייתה כותבת לנו התורה אדם כי יהיה בבשרו, למה התורה מדגישה את העור?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, ידוע מה שהתורה הקדושה אומרת מתי שהקב"ה ברא את אדם הראשון בבריאת העולם, אדם הראשון כולו היה אור גדול, בקדושה ובמעלה הגדולה ביותר. בבריאת העולם כשהקב"ה ברא את העולם, הגוף של אדם הראשון לא היה עם עור ב-ע' כמו עור של אדם או בהמה, אלא היה עם א' אור שמאיר כמו מנורה שמאירה אור גדול. אחרי שהאדם חטא ואכל מעץ הדעת, הוא ירד ממעלתו ונהיה במקום אור עם א' לעור עם ע' "ויעש ה' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנוֹת עוֹר וַיִּלְבָּשֵׁם" (בראשית ג, כא) מאור עם א' שמאיר לעור עם ע' שיש לנו בגוף של האדם.

ובמדרש מובא (בר"ר כ, יב) בְּתוֹרָתוֹ שֶׁל רַבִּי מְאִיר מִצָּאוּ כְּתוּב כְּתוּב תּוֹנֵת אֹר, אצל רבי מאיר בעל הנס כתוב כתונת אור עם א', רבי מאיר שהיה קדוש ומרום, בעל מדרגה גבוהה ביותר העלה את עצמו על ידי כוח התורה למעלה של אדם הראשון בבריאת העולם לתכלית הנרצה של האדם להיות אור עם א' ולא עור עם ע' כמו שירדנו אחרי חטא אדם הראשון שאכל מעץ הדעת, לשם האדם צריך לחתור ולעלות.

בפרשת השבוע אנו רואים שנוספה עוד מדרגה נמוכה שאדם יכול לרדת אליה מעבר לשתי מדרגות שהיה האדם, הדרגה הראשונה בבריאת האדם היה עם אור, כמו רבי מאיר בעל הנס שאדם לומד תורה ומקדש את עצמו ומזכך את עצמו להיות אדם בעל אורות רוחניים. אם הוא יורד במדרגה, הוא נהיה עור עם ע' כמו אחרי חטא אדם הראשון שאכל מעץ הדעת. בפרשת השבוע רואים את הירידה למדרגה השלישית **"בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שֵׂאת אוֹ סִפְחַת אוֹ בְהֶרֶת"**, שיש לו צרעת בגוף שלו.

אומרת הגמרא (ערכין טו:) שהצרעת באה על עוון לשון הרע, מי שמדבר לשון הרע נענש בצרעת. אדם שיושב ומדבר על אחרים זה אמר וזה עשה, זה גרם לי וזה עשה לי ומדבר כך על חבירו, נענש שהקב"ה נותן לו צרעת. ממשיכה הגמרא ושואלת מה התקנה של אדם שדיבר לשון הרע, איך יתקן את הלשון הרע שדיבר? אם הוא אדם שיושב ולומד תורה ודיבר לשון הרע, מאותו יום ואילך יתחיל ללמוד יותר תורה, היה לומד דף אחד ביום ילמד שני דפים, על ידי

שאדם מעלה את עצמו בתורה ולומד יותר תורה, הוא מתקן את מה שחטא בלשון הרע.

אם כך אנו רואים שהתרופה של האדם לחולאים ולדברים הלא טובים זו התורה הקדושה. אם יש לאדם ירידה או נפילה ברוחניות ממדרגה של אור עם א' לעור עם ע' הוא יורד עוד למטה למדרגה של צרעת, התורה הקדושה מעלה את האדם למקום הגבוה ביותר, משיבה אותו למוטב ומאירה לו את החיים.

על פי זה אפשר לבאר יסוד גדול לחיים של כל אחד, הגמרא אומרת (ר"ה טז): **שלשה ספרים נפתחין בר"ה אחד של רשעים גמורין ואחד של צדיקים גמורין ואחד של בינוניים. צדיקים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר לחיים, רשעים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר למיתה, בינוניים תלוין ועומדין מר"ה ועד יוה"כ, זכו נכתבין לחיים, לא זכו נכתבין למיתה.**

נשאלת השאלה הרי רואים שיש צדיקים שמתים במשך השנה, או צדיקים שעוברים עליהם הרבה יסורים אם כך מה זה צדיקים נכתבים ונחתמים לאלתר לחיים? ועוד שאלה,

אנחנו רואים שיש בינונים שמצליחים ויש בינונים שמתים, אם כך מה זה בינוניים תלויים ועומדים? וגם אצל הרשעים, רואים הרבה רשעים שחיים שגונבים ומשקרים ומצערים, מדברים לשון הרע ומזיקים. אז נבוא ונשאל איך הגמרא אומרת שהרשעים נכתבים ונחתמים לאלתר למיתה בראש השנה, הרי רואים שהם חיים שנים על גבי שנים אז איך אפשר לומר שהם נכתבים לאלתר למיתה?

אז אפשר לפרש כך, הבריאה מורכבת משלושה דברים מנפש, רוח ונשמה. נפש יש לכולם, ליהודי, לגוי לבהמה. רוח זו מעלה יותר גבוהה, ע"פ הקבלה רוח זה הכוח שאנו מדברים בו **וַיִּפַּח בְּאָפְיוֹ נְשָׁמַת חַיִּים** (בראשית ב, ז) אומר הספורנו שהאדם זכה יותר מכל החיות והבהמות כי הקב"ה שם את הפה שלו בפה שלנו ונשף לאדם הראשון רוח ונשמה. ונשמה **אֱלֹהֵי נְשָׁמָה שְׁנַתַּת בִּי טְהוֹרָה, אֶתָּה בְּרֵאתָה, אֶתָּה יִצְרָתָה, אֶתָּה נִפְחָתָה בִּי** זו המעלה הגבוהה ביותר.

על פי זה אפשר לבאר שמה שכתוב בגמרא שצדיקים שנכתבים בראש השנה לאלתר לחיים

אלו הצדיקים שיש להם רוח נפש ונשמה, יש לו את הנפש שיש לכל הבריאה, יש לו גם רוח שזו מעלה יותר גבוהה ויש לו גם נשמה שהקב"ה נתן לו שהוא שומר עליה וזו המדרגה הגבוהה ביותר. הבינונים שתלויים ועומדים עד יום כיפור יש להם נפש כמו כולם ויש להם רוח, אם הם תיקנו את מעשיהם חוזרת להם הנשמה היתירה ואם לא תיקנו את מעשיהם ביום כיפור הקב"ה יחליט מה יהיה איתם. לרשעים שנכתבים לאלתר למיתה יש להם רק נפש, מה הכוונה שנכתבים לאלתר למיתה?

אלא צריך לדעת יסוד גדול, יש המון אנשים בחוץ שאין להם לא נשמה ולא רוח, הם כמו גוף שהולך ברחוב. אדם שעושה עבירות, גונב ומשקר, פוגע באנשים ומצער אנשים, יש לו נפש ואין לו רוח ואין לו נשמה, הוא נקרא מת כמו שהגמרא אומרת (ברכות יח.). רשעים שבחייהן קרויין מתים. אולי הוא הולך והוא מרוויח או מזיק למישהו אבל האדם הזה מת, אין לו נשמה ואת הכוח המיוחד שיש למי ששומר תורה ומצוות. וכך רואים אנשים שחיים שנים בלי אף תכלית בחיים, חיים עצובים בלי סיפוק, בלי שמחה ונחת

וכל זה כי אין להם את הרוח והנשמה. הם חיים את השקר, חיים סביב הדברים הרעים והלא נכונים ואז החיים שלהם חיים ריקים מתוכן.

ומובא בספרי הקבלה וברבנו האר"י הקדוש יסוד גדול שהאדם יכול לאסוף את עצמו ולהביא את עצמו למעלה גדולה ביותר, שבקריאת התורה יש ארבע דברים, דבר ראשון זה אותיות התורה הקדושה, דבר שני זה התגים שיש מעל האותיות, שני דברים אלו אנו רואים בעינינו. יש עוד שני דברים שאנו לא רואים בקריאת התורה, הראשון אלו הטעמים שהבעל קורא את התורה לפיהם, ודבר שני יש בתורה נקודות שלא רואים אותן אבל הן קיימות, היכן עוצר הבעל קורא והיכן ממשיך.

אומר רבנו האר"י הקדוש (עץ חיים, שער טנת"א פ"ה) האותיות שבספר תורה הן כנגד הגוף של האדם, כמו שדוד המלך אומר (תהלים פו, ז) "עֲשֵׂה עִמִּי אֹת לְטוֹבָה" תראה לי הקב"ה את האות שלי בתורה, וכמו שדרשו חכמים ישראל"ל יש שישים ריבוא אותיות לתורה ולכל יהודי יש את בספר תורה, התגין שבספר תורה הן כנגד הנפש של

האדם, כמו שהגמרא מביאה (מנחות כט:): על רבי עקיבא שהיה דורש תילי תילין של הלכות על כל תג שבתורה. אם לוקחים ומוחקים את התגין מהאות, הספר תורה פסול, האדם מת כי הנפש היא התג שעל האות בספר תורה. הטעמים של הספר תורה הם כנגד הנשמה והנקודות הן כנגד הרוח.

מתי שהאדם עולה לספר תורה ומסתכל על האותיות של הספר תורה, הוא צריך לכוון שהאותיות זה הגוף שלו, התגין זה הנפש שלו, הנקודות היכן שהבעל קורא מתחיל ועוצר זה הרוח שלו והטעמים זו הנשמה של האדם. אם האדם יכוון את הארבעה דברים האלה בקריאת התורה, הוא יוכל להביא את הנפש שלו לתיקון השלם שאדם צריך לתקן את עצמו.

ועל פי זה אפשר לבאר את הכל, אדם שדיבר לשון הרע וירד מהדרגה שלו מכתונת אור לכתונת עור או שירד לרמה של צרעת על עור בשרו, על ידי התורה הקדושה האדם יכול להעלות ולהחזיר את עצמו לדרגה הגבוהה, על ידי שהאדם מחבר את האותיות עם התגין ועם

הנקודות והטעמים אז הוא משלים את הנפש שלו, שהקב"ה והתורה וישראל אחד הוא. אבל אדם שלא לומד את התורה ולא מקיים אותה כמו שצריך, הנפש שלו לא יכולה להגיע לאף דבר. והיצר הרע בדור הזה מביא את האדם לאבד את הקשר עם התורה הקדושה ואז הוא מאבד את הנשמה והרוח, את מקור מחצבתו ואז מאבד את המהות של החיים שלו כי הוא רק נפש ללא רוח ונשמה.

"וּבְיָוִם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בֶּשֶׂר עֶרְלָתוֹ"

אדם שמדבר הרבה לשון הרע סימן
שהוא פגום בבריית הקודש

אנחנו רואים בפרשת השבוע התורה אומרת אשה שילדה ונולד בן זכר "וּבְיָוִם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בֶּשֶׂר עֶרְלָתוֹ", ממשיכה התורה במצוות ברית מילה ואחרי כן כל הפסוקים בפרשה כולה על הנגעים של האדם. אז נשאלת השאלה למה התורה מתחילה בפסוקים הראשונים על ברית מילה ואחרי כן על נגעים, אם הפרשה מדברת

על עניין נגעים שתהיה כל הפרשה בעניין נגעים, למה דוקא פה מצאה התורה להביא את עניין ברית מילה לפני הנגעים?

אז אפשר לבאר על פי יסוד של ה"כלי יקר", ידוע שאם בתורה הקדושה כתובה מצוה ראשונה ואחריה מצוה שנייה אז אומר הכלי יקר בכל מקום המצוה המוקדמת דוחה את המאוחרת וראייה לזה מפרשת ויקהל מהשבת והמשכן, שהקדים שבת למשכן לומר שהשבת דוחה את מלאכת המשכן.

כך גם בפרשת השבוע, אנו רואים שברית מילה כתובה ראשונה בפרשה ואח"כ ממשיכה התורה בענייני נגעים, על זה אומר ה"כלי יקר" והמפרשים אדם שיש לו צרעת בברית מילה, מותר לו לעשות ברית מילה ולהוריד את הצרעת, כי אם יש לאדם צרעת בגופו אסור לו להוריד את הצרעת, אבל אם הצרעת היא בברית מילה מותר לו לחתוך את זה, כי המצוה של ברית מילה נאמרה לפני הצרעת. אומר ה"כלי יקר" בן אדם שרוצה להוריד ולהכניע את היצר הרע של הצרעת יכניע את הברית מילה, מי שמכניע

את הברית מילה וגובר על יצרו, עוזר להכניע את הכוח של היצר הרע.

ועל פי זה אפשר גם לומר, חז"ל אומרים שברית המעור וברית הלשון הם אחד, אדם שמדבר הרבה לשון הרע הוא פגום בברית הקודש, אם ראית אדם שמדבר על זה ועל זה כך וכך, תדע שהוא פגום בברית הקודש, תחפש קצת תמצא שהוא חוטא בעריות. כי ברית המעור וברית הלשון הוא אחד.

**בזמן הזה הקב"ה דורש מהאדם
התעוררות מלמטה וחובה על כל אחד
לתקן את טעויותיו**

ישנן שתי סוגי התעוררות, יש התעוררות שירודת מהשמיים ויש התעוררות שמגיעה מלמטה למעלה.

למשל, שבת קודש זה זמן שהאור וההתעוררות יורדים מלמעלה למטה. מה שאין כן חגים ומועדים, זה צריך להיות התעוררות ואור מלמטה למעלה. וכך בענייני התשובה, יש זמנים שהאור של התשובה

וההתעוררות מגיעים מלמעלה למטה, ויש זמנים שההתעוררות צריכה להיות מלמטה למעלה.

כמו שמצאנו בירובעם בן נבט, שיצאה בת קול ואמרה לו, חזור בך. שם הודיעו לו מהשמים, שבגלל שחטא והחטיא וקילקל למטה, לא ירד כוח מלמעלה לעורר ולעזור לו. הוא צריך להתעורר למטה, ושזה יעלה למעלה וכך תהיה תשובתו. אך הוא התעקש להישאר בדרכו, ואיבד עולם.

אנחנו נמצאים בזמן מורכב, שהקב"ה דורש מאיתנו התעוררות מלמטה, שאנחנו נשוב בתשובה, נשוב לדרך טובה. ולכן, כל הרעה שנמצאת בעולם, נעשתה בידי אדם, ובידי אדם צריכה להיות התשובה וההתעוררות.

כל אחד מאיתנו, חייב לעצור את מירוץ המחשבות שלו ואת ה"סוס שוטף במלחמה" ולעשות חשבון נפש ולשוב אל ה' בכל ליבו. כי אם לא נדע לעצור את עצמנו, ולישר את אורחותינו, זה מפה ימשיך הלאה לדברים קשים ביותר. אם כל אדם לא יעצור, ויקבל על עצמו שינוי מוחלט של כל דרכיו, ובעיקר בין אדם לחבירו ואמונה תמימה בהקב"ה, המדרון תלול למטה למטה.

מצאנו בימי דוד המלך, שהייתה מגיפה ומתו בכל יום אנשים רבים. ואז עמד דוד, והבין שזה דבר

שהתחיל למטה, וצריך למטה לעשות תשובה ולא להמתין לאור שירד מלמעלה. ולכן, עמד מיד ותיקן מאה ברכות בכל יום. וכך עלינו להקפיד, על מאה ברכות בכל יום. וכל אדם יקבל על עצמו קבלות.

אדם יודע צרת ליבו, וכל אחד יודע איפה הטעויות שלו. וכל אחד מחוייב לתקן את עצמו, וכך ינחם האלוקים וירחם על הארץ.

פסח ממשמש ובא, וצרכי עמך ישראל גדולים. ואל לאף יהודי, להתעלם מכלל ישראל. כמה רבבות של יהודים בלי עבודה, בלי פרנסה. זה זמן של עזרה וחוסד ואהבת חינום. וכל מי שעשה רע לחבירו, יעמוד לתקן הרע שעשה ויקבל על עצמו שלא ישוב לסורו.

אנחנו מתבוננים בדברים שקורים בעולם, ושומעים דברים הנשמעים ודברים שלא נשמעים. ורואים איך הקב"ה עצר את העולם, בצורה שמבריאת העולם, לא היה מצב של עצירה של העולם, כפי שנעצר בימים אלו. העולם עצר בצורה קשה. והמעצור הזה הוא בכדי שנעשה חשבון נפש, וניישר את דרכנו ונשוב אל ה'.

בע"ה נזכה כולנו לישועה גדולה ולא תהיה שום צרה ושום חולי בבתי עמך ישראל. ובזכות ספר דברים, שרבבות מעם ישראל לומדים ומקדשים

ומגדילים את כוחו של משה רבנו בעולם, חזק חזק ונתחזק, רפאנו ה' ונרפא, הושיענו ונוושע.

**בשורות טובות,
יאשיהו יוסף.**

**גם כשאין לנו את בית המקדש ואת
הקורבנות יש לנו את כוח התורה
להתגבר על כל מצב**

הקב"ה ברא את העולם בצורה שבכל דור יש בו את הכוחות, להתגבר על כל המצבים.

אין שום מצב שיורד לעולם, באופן פרטי או באופן כללי, שאין לעולם את הכלים להתמודד עם המצב. וזה מה שאומר דוד המלך (תהלים קמז, טז) "הִנְתִּין שֶׁלֶג כְּצֶמֶר כְּפֹר כְּאֶפֶר יִפְזֹר" מתי יש שלג, מתי שיש צמר להתכסות. כפור, קור גדול, מתי שיש אפר לחמם את התנורים. אין ניסיון, שאין לאדם כלים להתמודד בו.

הנה אנו עומדים בפתח של ניסיון קשה, שאינו מסתיים במצב של המגיפה ומלאך המוות המסתובב בעולם. אלא גם גרורות של המגיפה, קשיים בפרנסה, חרדות ועוד. אך עלינו לדעת, שכל בעיה שאנו עומדים בפתחה, לפני שנוצרה הבעיה, הקב"ה נתן לעולם את הפתרון של הבעיה ורק עלינו להיות חכמים למצוא את הפתרון. והפתרון הראשון האמיתי לכל צרה

ולכל בעיה, זה לדעת איך להשתמש בכלים הרוחניים שהקב"ה נתן לנו, וזו תורתנו הקדושה.

והנה כשבית המקדש היה קיים, כל חטא ועוון שאדם היה עובר, מיד היה מביא קורבן על חטאיו והקורבן היה מכפר על החטאים ועל העוונות. וכך היה מבחן שנתי, מה המצב של העולם ביום הכיפורים. היה חוט בבית המקדש, אם היה אדום ערב יום כיפור, על ידי הקורבנות והתפילות ועבודת כהן גדול ביום הכיפורים, עד מוצאי יום הכפורים החוט היה מלבין ועל זה נאמר "אִם יִהְיֶה חֲטָאֵיכֶם כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינֻ" (ישעיה א, יח). ועל ידי הקורבנות, כל העוונות היו מתכפרים. וכך כל יהודי היה רגוע, ויודע שמצבו טוב בשמיים. ואם לא, היה עומד ועושה תשובה עד שהיה מתכפר לו. ומה מיוחד היה בעבודת הקורבנות?

מובא ברבנו האלשיך הקדוש (ויקרא א, ב) יסוד עצום על עבודת הקורבנות. שנינו בגמרא (יומא כא:): אע"פ שאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט. וצריך ביאור, הרי הכהנים היו מדליקים אש על המזבח, אם כן מדוע הייתה יורדת אש מן השמים גם לשרוף את הקורבן? ועוד, מצאנו שהקב"ה ציוה שהחוטא צריך לסמוך את ידיו על ראש הקורבן ולהתודות. כמו שנאמר "וְסִמְךָ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֶלֶה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו" (ויקרא א, ד). וכתב הרמב"ם (מעשה הקורבנות פ"ג, הל' י"ג-טו) וצריך הסומך לסמוך בכל כוחו בשתי ידיו, על

ראש הבהמה. שנאמר "על ראש העֶלֶה" (ויקרא א, ד). ומניח שתי ידיו בין שתי קרניו, ומתודה. כיצד מתודה, אומר חטאתי, עוונתי, פשעתי ועשיתי כך וכך, וחזרתי בתשובה לפניך, וזו כפרתי.

ומבאר רבנו האלשיך הקדוש זצוק"ל על פי מה שגלוי וידוע, כי כאשר האדם חוטא, הרי הוא בורא מלאך רע, שהוא משחית לחבל. כמו ששינינו במשנה (אבות ד, יא) רבי אֶלְיָעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר, הָעוֹשֶׂה מִצְוָה אַחַת, קוֹנֶה לוֹ פְּרָקְלִיט אֶחָד. וְהַעוֹבֵר עַבְרָה אַחַת, קוֹנֶה לוֹ קְטִיגוֹר אֶחָד. ופירש ה"אור החיים" הקדוש (שמות ל, יב) קונה לו קטיגור, פירוש מלאך משחית.

והנה, המלאך המשחית שנברא מן העבירות, נמצא בתוך האדם ומפתה אותו לחטוא. בבחינת עבירה גוררת עבירה. והנה, כאשר האדם מביא קורבן מכספו, המלאך הרע שנוצר עובר לקורבן. וכאשר סומך את ידיו על הקורבן, קושר את עצמו לקורבן ולמלאך שנברא ממעשיו הרעים, והאש היורדת מן השמיים, היא מכלה את המלאך הרע, שנברא. כי מלאך, רק אש של מעלה יכולה לכלות אותו. ולכן סומך את שתי ידיו בכוח, על הקורבן וכך עם השתדלות של אש של מטה, של הכהנים ואש של מעלה מהקב"ה, מכלים את המלאך הרע שנוצר, ממעשיו הרעים.

והנה אנו בעוונותינו, שאין לנו בית המקדש ואין לנו איך להקריב קורבנות ואש קודש שתרד מן השמיים,

יש לנו את תורתנו הקדושה אשר כוחה עצום. "וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ" (הושע יד, ג), על ידי השפתיים שלומדים ומתפללים זה קורבן, ו"אֵשׁ תָּמִיד תִּקְוֶה עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכָּבֵה" (ויקרא ו, 1) וידוע שגדול לימוד התורה יותר מן הקורבנות ורבנו החתם סופר הביא כמה דברים, במה גדול כוח התורה מן הקורבנות (פרשת צו על שבת הגדול).

ולכן בדור יתום שלנו, שהעיניים מכוסות ולא יודעים ולא רואים, ובחוץ המשחית מסתובב, ואנשים עם משחיתים פנימיים שנוצרו על ידי עבירות ומעשים רעים, עלינו לדעת שאין כהן ואין מקדש ואין מזבח לכפר על עוונותינו, ולהמית את המשחיתים, שנוצרו בעולם ובתוך כל אחד ואחד מאיתנו. ומה שיש לנו זו האש של התורה, במסירות ובדבקות, היא המכלה ומשחיתה את המלאכים הרעים, שנוצרו בתוך כל אחד ואחד מאיתנו, במשך השנים.

כל לימוד תורה לשמה בדבקות, כלימוד ספר דברים, כלימוד תורה בדבקות ובעיון ובעמל, מוחק וממית את המלאך הרע שנוצר בתוך האדם, וזה התחליף לקורבנות. אך עלינו לדעת, שהלימוד הזה צריך להיות לשם שמיים, בדבקות ובמסירות. ואז הכוח של הלימוד הזה להרוג המשחית שנוצר על ידי העוונות. והנה המשחית שנוצר בעולם ומסתובב, הוא משחית של בין אדם לחבירו, חוסר אמונה תמימה

וקלות בתלמידי חכמים. רומסים את החבר, רומסים את התורה, רומסים תלמידי חכמים. ובכדי להשמיד את המשחית, חייב ללמוד תורה בדבקות ולכוון שתהיה כפרה על בין אדם לחברו, אמונה תמימה וכבוד תלמידי חכמים. וכך זו אש שיורדת מן השמיים, ומכלה את המשחית. ובדרך זאת החוט האדום של כל אחד מלבין ללבן.

אין לנו על מי להישען, אלא על אבינו שבשמיים. כל עצה וחוכמה, היא בגדר של "יְכַלְכְּמֶתֶם תִּתְבַּלְעַ" (תהילים קז, כז). עוד יצעקו ויאמרו שכל מה שהמדינות והעולם פעלו בימים אלו, הייתה טעות והיה צריך לנהוג אחרת. אך הדרך האמיתית והנכונה היא עמל התורה שזה במקום קורבן, להמית את המשחית. וכאשר ינהג האדם כך, ידו תהיה על העליונה וינצל מכל הרעש והבהלה הנמצאים בחוץ.

המשחית הזה נוצר על ידי מעשי העולם, על ידי התדרדרות קשה של הדורות האחרונים, שכל אדם שעבר משבר בחייו, לא לימדו עליו זכות, אלא המשיכו לחוץ ולהשפיל ולבזות ולהשחית כל חלקה טובה וכך נוצרו מלאכים קשים. וכך באמונה בהקב"ה כמה קמים על התורה ועל העבודה, שנים של רדיפה קשה על תלמידי חכמים, כמה בזיונות, כמה שפיכות דמים עברו צדיקי אמת על שקר ודברים שאין בהם ממש. והתיקון להמית את המשחיתים האלו, הם

לימוד התורה בדבקות ובאהבה, ולכוון להמית את המשחיתים שנוצרו.

הנה צריכים להתפלל על חכמי ישראל שהם עומדים בפרץ לבטל את הגזירה והם מצילים את העם והעולם מכל הגזירות. ולקראת סוף המגיפה "דודי ירד לגנו לערוגות הבשם לרעות בגנים וללקט שושנים" (שה"ש ו, ב) לאסוף צדיקים להיות כפרת הדור. לכן הדבקות והתמימות והעבודה הזכה והתמה, היא תעמוד עם הדור ותוריד רחמים מרובים, לימוד זכות על הכלל ועל הפרט, וכך ירחם ה' וירא את עונינו ואת צרותינו ואת שברון ליבנו.

בקרוב ממש נקבל על עצמנו עבודה עצמית, עם כוונה להמית המשחית מעלינו ומעל הכלל, וכך נזכה למיתוק עונות, ולגאולה שלימה בקרוב ממש. "אל תירא עבדי יעקב" (ישעיה מד, ב) כאשר יהודי הוא עבד של הקב"ה, לא ירא משום עניין. ונזכה להיכנס לימי ניסן בשמחה. כי בניסן נגאלו ובניסן עתידים להיגאל. חבלי משיח פה, וימי הגאולה השלימה זכינו שהם בימינו. נקבל עול מלכות שמים והקב"ה יוריד מעלינו עול מלכויות ועול דרך ארץ, וברכת ה' תחול בכל מעשי ידינו.

הדורש בשלומכם כל הימים, בתפילה ובתחינה,

יאשיהו יוסף.

בכוח הצדיקים לעשות עבירה לשם שמיים להוריד לרשע רע

גדולי וקדושי עם ישראל במהלך הדורות, נהגו ביסוד גדול וקדוש בכדי להגן ולשמור ולהציל את עם ישראל מרשעים, מאויבים ומבקשי רעתם.

והנה דברי רבנו הקדוש ה"בני יששכר" (ניסן ד, ז על דרך הדרוש) דטבע וסגולת המצוה, להשפיע טובה לכל העולמות. וסגולת העבירה, היא בטבע להשפיע להפך. ולפעמים מצטרכים ישראל להשפיע רעות לשונאייהם וטובות על בני ישראל. והיאך יהיה זה באפשרי, אם הוא מפאת המצוות, הלא בטבעה כל טוב. ואם מפאת העבירות, הלא באיסורייהו קיימי. אך על ידי שעושין עבירה לשמה, הרי מצד החטא שבה, יחולו על ראש שונאייהם רעה ומצד המצוה שבה יתעורר טוב על ישראל. ולכן מצאנו במרדכי "וַיַּעֲבֹר מֶרְדֳּכָי" (אסתר ד, ז) והגמרא (מגילה טו.) שהעביר יום ראשון של פסח בתענית.

והנה נבאר הדברים, ידע האדם שכל מצוה שנעשית בעולם, מורידה השפעה גדולה לעולם. וכן ח"ו כל עבירה שנעשית בעולם, מורידה רעה לעולם. וכאשר אנו רואים רעות וצרות הבאים לעולם, או ח"ו לאדם, עלינו לדעת שכל רע יש לו מקור. והמקור, זה עבירה מסויימת שנעשית או נעשתה.

וצדיקי וקדושי עם ישראל יודעים כל צרה, מה המקור שלה ואיזו עבירה גורמת כל בעיה וצרה.

והנה, היו ויש זמנים שיש רשעים שגורמים רע לעולם, והצדיקים רוצים וחושבים שצריך להוריד רע על אותם רשעים. ואז הצדיקים היו עושים עבירה לשמה, לשם שמיים, והיו בכוח הרע היורד מאותה עבירה, מורידים רע לרשע, שחשבו שצריך לקבל רע מן השמיים.

וזה מה שעשה מרדכי להמן. כאשר הבינו את הגזרות הקשות אשר המן זומם לעם ישראל, הלך מרדכי וקבע תענית לכלל עם ישראל, ביום הפסח. וכל עם ישראל צמו מאותה שנה ביום הפסח. ביטלו ארבע כוסות יין, מצה, כל מצוות פסח בוטלו באותה שנה.

ואם נחשוב ונתעמק, היו עוד כעשרה חודשים לגזירה, אך מרדכי זירז את הכל ומיד קבע צום ביום פסח. הרי היה אפשר ביום ובזמן אחר, אלא מרדכי רצה שעם ישראל יעבור על דבר ה' אבל לשם שמיים, בגזירת חכמים יעברו על דבר ה'.

וכך היה ביום הפסח, זמן מהחשובים של עם ישראל, עומדים עם ישראל ולא מקיימים את מצוות החג, וצמים בגזירת חכמים, ועל ידי זה קיבלו שכר, שקיימו את גזירת חכמים. ומצד שני, הרע שירד

לעולם על ידי זה שלא קיימו באותה שנה את הפסח, מרדכי שהיה צדיק וקדוש ונשמת משה רבנו הייתה מעוברת בו, כיוון את חילול חג הפסח, שצמים ביום המועד, על המן. שהרע היורד לעולם מחוסר מצוה זו, של קיום הפסח, ירד על המן ועל משפחתו ועל חבר מרעיו.

וכך לאורך כל הדורות, כשעמדו מול רשעים שסיכנו את קיום עם ישראל, קדושי עם ישראל עשו עבירה לשמה, וכיוונו את הרע כלפי הרשעים. ודבר זה צריך להיות רק על ידי קדושי עליון, ובשעות קשות ובחכמה ותבונה גדולה.

ויסוד זה בקבלה, עבר מדור לדור אצל גדולי וקדושי עם ישראל. איך לנהוג באנשים שמסכנים את כלל עם ישראל, בגלות המרה.

"ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום" (תהילים ט, יא).

יאשיהו יוסף.

חיזוק האמונה בקב"ה ובצדיקי הדור נותן כוח לגדולי הדור להגן על הדור

רבותינו הקדושים זצוק"ל לימדו אותנו, מתני שיהודי קם בבוקר ופסוק מתורתנו הקדושה בפיו, יתעמק בפסוק ובסודותיו הרמוזים בו. והיום קמנו

ופסוק קדוש זה מהתהילים בפינו "דֹר לְדֹר וְשָׁבַח
מִצֵּשֶׁיךָ" (תהילים קמה, ד).

**ואפשר לבאר עומק פסוק זה, על פי דברי רבותינו
הקדושים.**

הנה בכל דור, אנו לא יודעים להעריך את הצדיקים
של הדור, ונזכרים וזוכרים את הצדיקים שזכינו
לראות בילדותינו, או מסיפורים שסיפרו ומספרים על
צדיקים וקדושים שהיו בדורות הקודמים. אך טעות
קשה בידינו, שחייבים לתקן אותה ולעבוד על טעות
קשה זו ולעשות תשובה שלימה, על מחשבה לא
נכונה זו.

כל דור, יש בו קדושי עליון ואנשים גדולים. דהנה
דברי הגמרא (יומא לח:) עד שלא כבתה שמשו של עלי
זרחה שמשו של שמואל. וכך הגמרא אומרת, שלפני
שצדיק נפטר מן העולם ושמשו שוקעת, זורחת
בעולם שמש של צדיק אחר.

הקב"ה לא משאיר את העולם ריק, בלי צדיקים
וקדושים. וכך ממשה רבנו, שכוחו בכל דור ודור, כל
דור יש בו המשך של החוליות של הדורות הקודמים.
וכך שרשרת אחת שלימה, עד ביאת משיח צדקינו.

וכל הזילות בצדיקים וחסידים, זו עצת היצר הרע,
להוריד את האמונה בצדיקים. והצדיקים הם החומה
לתורה הקדושה והאמונה בהקב"ה. ומתי שהחומה

הזאת נפרצת, כל הדבקות בהקב"ה וכל דרך האמונה של האדם בהקב"ה נופלת.

ולכן, עלינו בימים האלו להתחזק ולדעת שיש בדור צדיקים וקדושי עליון, והם ההמשך בשרשרת ממשה רבנו, שהמשיך ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים, וכך הלאה עד הדור הקשה שלנו. וכל דור, היצר מקרר על צדיקי הדור, להכניס בדעת של הדור, בדורות הקודמים היו צדיקים וקדושים.

והנה, גם בדורו של רבנו האר"י זצוק"ל חלקו עליו ואמרו, בדורות קודמים היו צדיקים וקדושים. וזה עומק הפסוק "דור לדור יִשְׁבַּח מֵעַשְׂיָךְ", שעלינו לדעת שבכל דור יש קדושים וצדיקים, שמשבחים מעשי הקב"ה.

והנה, עלינו לדעת שצדיק מגן על הדור כאשר הוא חי. כאשר נפטר, רק מליץ יושר על הדור משמיים. ולכן עלינו לדעת, שבתוך עם ישראל חיים צדיקים וקדושים שממלאים את כל החסרונות שהעולם חסר בהם, ועומדים בכל הדרישות של תורה, עבודה וגמילות חסדים.

וכמה שנגדיל את האמונה בהקב"ה ובצדיקים אמיתיים, ניתן כוח לגדולי עם ישראל להגן על הדור. כי כאשר האדם לא מאמין בדבר, הדבר לא יכול להגן בעדו. וכך, אנשים שהלכו בתמימות למו"ר זקנו

זצוק"ל והתמימות הייתה גדולה וחזקה אצלם, ראו ישועות באותו רגע. ואנשים שלא הלכו בתמימות ורק לחקור ולדרוש, לא תמיד קיבלו את מבוקשם.

וכבר רבנו הבן איש חי זצוק"ל מדבר רבות על סוגי האמונה, ומביא מעשה ברב גלנטי, שבימיו הייתה שנת בצורת קשה. והפחה (מושל) של ירושלים נתן תאריך, שאם עד הזמן שאמר לא ירד גשם, כל היהודים של ירושלים יהיו לבוז ולמרמס.

וקבע הרב גלנטי זצוק"ל שכל יושבי ירושלים, זקנים, ילדים ובחורים יבואו עם מעילים לקבר שמואל הנביא. בדרך עצר אותם שוטר ושאל, לאן פניכם מועדות לבושים כך? וענה הרב גלנטי, לקבר שמואל הנביא. שאל השוטר, ומדוע ביום חם עם מעילים ומטריות? ענה ואמר, כי בטוחים שירד גשם אחרי התפילה.

צחק השוטר וביזה אותם. המשיך הרב גלנטי עם כל קהילת קודש של ירושלים, לציון שמואל הנביא. ולא יצאו מציון שמואל הנביא, עד ששערי שמיים נפתחו וגשם חזק ירד. ואומר רבנו הבן איש חי זצוק"ל, זו אמונה אמיתית וחזקה. וכאשר האדם לא בטוח בעצמו וחושש אולי יהיה ישועה, אולי לא, האדם מאבד הרבה מהכוח של הישועה.

הימים האלו, הם ימים של חיזוק גדול באמונה. ללכת בתמימות עם הקב"ה, עם הצדיקים והחסידיים, ולדון את העולם לכף זכות, ורק כך נחזק הזכויות והכוח בשמיים, להינצל מכל הצרות והקשיים האורבים בפתח, רק על ידי התמימות בהקב"ה.

"גִּדְלוּ לַה' אֹתֵי וּנְרוּמָמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו" (תהלים לד, ד).

יאשיהו יוסף.

**גם אם אדם עשה את כל ההשתדלויות
עדיין הקב"ה מחכה לתפילתו**

יש מעשה שכל ערב פסח אנחנו מספרים אותו לעצמנו, היה צדיק גדול שהיה מקפיד הקפדות קשות בפסח. דידוע שכל מה שמחמירים יותר בפסח זו מעלה עצומה, וכדברי רבותינו שכל חומרא בפסח זה כעין תכשיט שנותנים לשכינה.

והנה הצדיק הזה היה בעצמו מכין את כל צרכי החג, מנקה, מבשל, לא סומך על אף אדם. ובליל הסדר אחרי הכנות קשות ודקדוקים עצומים, בסעודה היה שותה מרק ופתאום מוצא חמץ במרק, שעורה.

הצטער אותו צדיק צער גדול, אחרי כל ההקפדות שלו שהכל יהיה על פי ההלכה, וחומרות קשות, פתאום ימצא חמץ בליל בסדר באוכל שלו. עשה תעניות קשות וצער גדול על מה שקרה לו.

והנה חולם הוא שמהשמים אומרים לו, אמת הקפדת הקפדות וחומרות קשות. אבל כל מה שעשית, עשית לבד ולא ביקשת שהקב"ה יעזור לך בפסח, שלא תיכשל בחמץ או במשהו בפסח.

הנה לא מספיק מה שאתה משתדל, אתה צריך גם לבקש מבעל הרחמים שירחם ויעזור לך להנצל מכל חטא ועוון, ולא רק בגשמיות צריך להתפלל, אלא גם על הרוחניות צריך סיעתא דשמיא, שהקב"ה יעזור לאדם שלא תצא תקלה תחת ידו.

הנה דוד המלך אומר (תהילים כג, א-ב) "ה' רעי לא אֶחָסֵר. בְּנֵאוֹת דָּשָׂא יִרְבִּיצֵנִי עַל מֵי מְנַחוֹת יִנְהַלֵּנִי" כשברא הקב"ה את העולם בששת ימי בראשית, ביום השלישי ברא הקב"ה את הדשאים והעשבים וכל עץ השדה.

אבל הכל נברא ונשארו באדמה בפתח הארץ, והכל המתין עד יום השישי שהאדם הראשון עמד והתפלל להקב"ה שיוריד את הגשם. ואז ירד גשם ויצאו כל הדשאים ועץ השדה.

ומדוע, אמרו רבותינו, שהקב"ה לא נותן דבר עד שמבקשים ממנו, ויודעים להעריך דבר שמקבלים. כך גם הדשאים ופרי הארץ, הקב"ה מבריאת העולם עד דורו של נח אחרי המבול, אסר לאכול בשר. ואחרי

המבול שנח הציל את כל הבריאה, ניתן לו היתר מהשמיים לאכול בשר.

ואם כן, כל החיות של העולם עד אחרי המבול היה מפרי הארץ, ופרי הארץ היה כל המאכל של העולם. ולכן כשאדם הראשון נברא והוצא מחוץ לגן עדן, לא היה לו מה לאכול. התפלל להקב"ה שיתן לו פרנסה ואוכל מה לאכול, ואז פרי הארץ, שהיה בפתח האדמה, יצא עם הגשם הראשון שירד על ידי תפילה.

אם כן, נמצא שהדשאים ותנובת הארץ נבראו בשתי פעימות. אחת ביום השלישי שהקב"ה אמר שיבראו, והנוספת כשאדם הראשון ביקש מהקב"ה פרנסה, ואז הדשאים יצאו מהאדמה.

וזה מה שאומר דוד המלך (תהילים סב, יב) "אַחַת דִּבֶּר אֱלֹהִים שְׁתִּים זו שְׁמַעְתִּי כִּי עַז לְאֱלֹהִים". והנה אַחַת דִּבֶּר אֱלֹהִים, זה הדשאים ופרי הארץ שנבראו במאמרו של הקב"ה ביום השלישי, אבל לא יצאו לאויר העולם עד שהתפלל אדם הראשון וזה שְׁתִּים זו שְׁמַעְתִּי, ואז כשאדם שיבח את הקב"ה הנותן לחם לכל בשר, כִּי עַז לְאֱלֹהִים יצאו פרי הארץ.

כמה שאדם יותר מאמין ומודה להקב"ה, הקב"ה משפיע לאדם ברכה.

ויוכן ענין חוני המעגל ורבי יוחנן בן זכאי ורבי חנינא, שכל מעלתם וגדולתם, באה מהכוח של הדבקות

שלהם בהקב"ה. כמה שאדם יותר דבוק בהקב"ה, יש לו יותר הצלחה והרווחה בכל מעשה ידיו. וכגודל הבטחון, כך גודל הישועה.

כשאדם חושב שהוא לבד יכול לפתור בעיה והוא משיג פרנסה והצלחה, הקב"ה נותן לו להסתדר לבד. ומי יכול להסתדר לבד בעולם הזה, שמיום ליום הכל נסגר ונהיה קשה ומר.

האדם צריך לדעת לא רק בידיעה כללית, אלא ידיעה ברורה, שאין אדם נוקף עצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה וכמה שיותר דבקות ואמונה בהקב"ה, הברכה יותר גדולה, יותר שורשית, פחות שונאים, פחות רודפים. ואם יש שונאים, רודפים ובעיות, זו הסטרא אחרא שרואה ומרגישה נדחיקת, ושנבקש ממנה עוד דברים, ואז הסטרא אחרא לוחצת ונכנסת באנשים פגומים, לקלקל דברים קדושים שנכבשו מהסטרא אחרא.

וכך מסופר על בעל התניא, שהיה קדוש עליון והיה צינור להוריד לעולם סודות תורה נוראים. באחד הימים מסרו אותו ונלקח לבית האסורים. ומסופר שהיה בצער גדול וגילו לו מהשמייים, שכל הצער של בית האסורים זה הסטרא אחרא, שנלחמת בו כי הוא מוריד אור מהשמייים, ודוחק את הטומאה על ידי הקדושה שמרבה בעולם.

ושאל לשמיים, אם כן, אם יצא האם יפסיק להפיץ את התורות שלו, ענו לו חס וחלילה, תמשיך בכל הכוח.

וזהו יסוד עצום שהולך איתנו כל החיים. כל פעם שמרגישים עליה ברוחניות, בעבודת השם, בחסד, רואים איך השטן נכנס כל פעם בצורה אחרת ובא ומפריע ומזיק.

אבל יודעים אנחנו בידיעה ברורה, שכל בעיה שנוצרת מכוח הרע, כעין הרע, כשנאת חינם, וכן מניסיון קיומי, כל הבעיות והצרות האלו הם צרות ובאות לשעתם. ואחרי שעוברים את הניסיון, עולים למעלה ממה שהיו לפני כן, וזה ירידה לצורך עליה ואין לחשוש מכל הדברים האלו כלל.

כי אין מציאות שמטוב, יצא רע. וכמה שיותר נהיה בביטחון בהקב"ה, כך הישועה תהיה גדולה.

הנה מתקרבים אנו לימי הפסח, ושואלים ודורשים בהלכות הפסח. שואלים מלבקש מהקב"ה סיעתא דשמייא לענייני פסח. וחייב כל אדם לשים מול עיניו עזרה לעניים ונוזקים.

וכל משפחה מקהילת "שובה ישראל" ישתדלו לאסוף את בני הבית ולחשוב איך מחלקים קמחא דפסחא. כל אדם מעצמו יתרום ויתרים אחרים בכל כוחו וידאג לעניים, להנחיל לבני הבית עניין קמחא

דפסחא, זו מצוה רמה וב"שובה ישראל" זה מהדברים הראשונים והחשובים לנו, חסד וקמחא דפסחא.

וכל מי שישתדל, יזכה לאור גדול ולסיעתא דשמייא בעולם הזה וברכה בשמיים.

"ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה" (ישעיה א, כז)

יאשיהו יוסף.